

Αντώνης Συκάρης: Νεκρός στα Ιμαλάια ο κορυφαίος Έλληνας ορειβάτης

Ο ορειβάτης Αντώνης Συκάρης πέθανε, σε ηλικία 60 ετών, ενώ κατέβαινε το βουνό Νταουλαγκίρι, στην οροσειρά των Ιμαλαΐων.

Όπως ανακοινώθηκε από την σελίδα του γνωστού ορειβάτη στο Facebook ο Αντώνης Συκάρης έχασε τη ζωή του κατά την κατάβαση από την κορυφή στο Νεπάλ.

Η τραγωδία σημειώθηκε «σε υψόμετρο 7.400μ πολύ κοντά στο camp3 στις 4:00 το ξημέρωμα ώρα Νεπάλ ύστερα από τεράστια σωματική και ψυχική προσπάθεια και έλλειψη πρόσθετου οξυγόνου» αναφέρεται στην ανακοίνωση.

Ποιος ήταν ο Αντώνης Συκάρης

Γεννήθηκε τον Μάιο του 1962. Ήταν παντρεμένος με την Καλλιόπη Κονή όπου απέκτησαν δύο παιδιά. Τη Βιολέτα και τον Γιάννη. Είχε μία εγγονή, την Ίριδα.

Το 1991 έγινε μέλος του Συνδέσμου Ελλήνων ορειβατών ΣΕΟ και της Ελληνικής ομοσπονδίας Ορειβασίας και αναρρίχησης ΕΟΟΑ.

Είναι ο μοναδικός Έλληνας που σκαρφάλωσε σε πέντε από τις 14 οκτάρες κορυφές της γης (Grand Slam).

Το 1976 ίδρυσε την αλυσίδα καταστημάτων ηλεκτρικών συσκευών ΣΥΚΑΡΗΣ, στην οποία ήταν ιδιοκτήτης έως το 2006. Από το 2006 έως σήμερα ήταν CEO της εταιρείας ΑΛΠΙ Α.Ε Real Estate και παραγωγή ενέργειας.

Οι κατακτήσεις του: Everest 8.848m – Kangchenjunga 8.586m – Manaslu 8.163m – Lhotse 8.516m – Annapurna 8091m

Μέχρι στιγμής είναι ο μοναδικός Έλληνας που έλαβε μέρος στην διεθνή χειμερινή αποστολή στο K2 8.167μ. των Ιμαλαίων όπου σταμάτησε στα 7.500μ. για λόγους υγείας.

Οι Μικρασιάτες και ο αγώνας να ριζώσουν στην Αμερική

«**Υ**πήρχε ο Αντώνης, μετανάστης στην Αμερική από την Ελλάδα, που νόμιζε ότι ήταν αληθινός Έλληνας και ότι οι Αλατοσιανοί και όλοι οι άνθρωποι από τη Μικρά Ασία ήταν υποδεέστεροι. Ο Αντώνης δούλευε σε εστιατόριο και κάθε φορά έπρεπε να βεβαιώνει ότι ο θείος μου, όπως και οι υπόλοιποι “Οθωμανοί Έλληνες” έμπαιναν από τη νότια πόρτα, που προοριζόταν για τους μαύρους». Η παραπάνω διήγηση, ενδεικτική των σχέσεων μεταξύ Ελλαδιτών και Μικρασιατών μεταναστών στις ΗΠΑ, τη δεκαετία του 1930, προέρχεται από έναν απόγονο των πρώτων Μικρασιατών μεταναστών, που σήμερα ζει στις βορειοανατολικές Πολιτείες των ΗΠΑ.

«Υπήρξαν τρεις διακριτές κατηγορίες μεταναστών: εκείνοι που ήρθαν στις αρχές του 20ού αιώνα ως οικονομικοί μετανάστες, όσοι μετανάστευσαν για να αποφύγουν τη στράτευση στον οθωμανικό στρατό και εκείνοι που διέφυγαν στις ΗΠΑ ως πρόσφυγες μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή ή και νωρίτερα λόγω των πιέσεων που δέχονταν», επισημαίνει στην «Κ» ο κ. Γιώργος Τοπαλίδης, ιστορικός – κοινωνιολόγος ερευνητής, ο οποίος έχει ολοκληρώσει πάνω από 250 συνεντεύξεις Ελληνοαμερικανών μικρασιατικής καταγωγής. «Πολλοί κάτοικοι της Ιμβρου, της Τενέδου, του Μαρμαρά και της Ανατολικής Θράκης έφυγαν αμέσως μετά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο». Η αυστηρή, ωστόσο, νομοθεσία που ίσχυε το διάστημα 1919-1924 ανάγκασε πολλές οικογένειες να ζήσουν επί μακρόν χωριστά.

«Είναι πολύ δύσκολο να προσδιορίσουμε αριθμητικά αυτό το μεταναστευτικό κύμα», διευκρινίζει ο ίδιος, που εργάζεται στο Πρόγραμμα Προφορικής Ιστορίας Samuel Proctor του Πανεπιστημίου της Φλόριντα. Η καταγραφή που γινόταν στη νήσο Ελις περιελάμβανε τον τελευταίο τόπο κατοικίας του άρτι αφιχθέντος και όχι τον τόπο γέννησης, με αποτέλεσμα τα στοιχεία που έχουν φθάσει στα χέρια μας να μην είναι αξιόπιστα.

Οι Μικρασιάτες μετανάστες δικτυώνονται γρήγορα. «Έχω εντοπίσει 40 οργανώσεις σε όλες τις ΗΠΑ και μόνο 20 στη Νέα Υόρκη». Μία από τις εμβληματικότερες είναι αυτή των Αφθονιατών Μαρμαρά που ιδρύθηκε στο Λος Αντζελες το 1909. «Οι περισσότεροι εγκαθίστανται σε μεγάλες πόλεις και βρίσκουν δουλειά και στέγη μέσω των δικτύων τους». Πολλοί απασχολούνται στο εμπόριο ή ανοίγουν εστιατόρια, κάποιοι λιγότεροι, γιατροί και δικηγόροι, συνεχίζουν το επάγγελμά τους. «Είναι χαρακτηριστικό ότι ο εκδότης της εφη-

Οι Ελλαδίτες μετανάστες τους αντιμετωπίζουν άλλοτε με καχυποψία και άλλοτε υποτιμητικά.

μερίδας “Κόπανος” στη Σμύρνη συνεχίζει την έκδοσή της με το ίδιο όνομα στη Βοστώνη», σημειώνει ο κ. Τοπαλίδης. «Μαθαίνουν στα παιδιά τους αγγλικά, μεταξύ τους μιλούν δημοτική». Τα τουρκικά επανέρχονται μόνον όταν θέλουν να συζητήσουν κάτι κρυφά από τα παιδιά τους ή για το φαγητό. «Στα σπίτια τους, μέχρι και σήμερα, δεν θα ακούσεις τη λέξη “ντολμάς” παρά μόνο “γιαπράκια” και “σαρμάδες”».

Οι Ελλαδίτες μετανάστες τους αντιμετωπίζουν άλλοτε με καχυποψία και άλλοτε υποτιμητικά. Τους αποκαλούν «τουρκόσπορους» και «τουρκόφωνους», ενώ οι μεικτοί γάμοι είναι συχνά ανεπιθύμητοι. «Για να γίνουν αποδεκτοί οι “Οθωμανοί Έλληνες” μετανάστες και πρόσφυγες ως λευκοί Αμερικανοί χρησιμοποιούσαν συχνά αυτό που αναφέρω στη διατριβή μου ως υπερελληνικό αφήγημα αστιγματισμού», αναφέρει στην «Κ» ο 43χρονος ερευνητής. «Το αφήγημα τοποθετούσε τους “Οθωμανούς Έλληνες” ως κοινωνικοοικονομικά ανώτερους από τους Έλληνες στις ΗΠΑ μέσω της χρήσης του αφηγήματος, οι “Οθωμανοί Έλληνες” διαπραγματεύτηκαν για τον ιδεολογικό χώρο του αυτοπροσδιορισμού τους, πρώτα ως Έλληνες και μετά ως λευκοί Αμερικανοί, μέσω αυτού που εμφανίστηκε ως ελληνοαμερικανική ταυτότητα στα μέσα της δεκαετίας του 1920». Ως μηχανισμό, λοιπόν, άμυνας, οι «Ελληνοοθωμανοί» προσπαθούν να αποδείξουν ότι είναι πιο έξυπνοι και εργατικοί, ότι έχουν «αρχαιότερη» ρίζα. «Είναι εντυπωσιακό, δε, ότι δεν υπήρχε διχασμός μόνο μεταξύ Ελλαδιτών και Μικρασιατών, αλλά και μεταξύ των Ελληνοοθωμανών, ανάλογα με τον τόπο προέλευσής τους».

Ολη αυτή η προσπάθεια προκάλεσε ένα διαγενεακό τραύμα. «Χρειάστηκε να τους πιέσω για να δεχθούν να μιλήσουν», λέει ο κ. Τοπαλίδης, «δεν ήθελαν να ανακαλέσουν δυσάρεστες μνήμες, ενώ πολλοί ένιωθαν άσχημα επειδή οι οικογένειές τους δεν ενσάρκωσαν το αμερικανικό όνειρο».